

Lagutskottet

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om indrivning av fordringar och till lagar som har samband med den

INLEDNING

Remiss

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om indrivning av fordringar och till lagar som har samband med den (RP 241/2021 rd): Ärendet har remitterats till lagutskottet för betänkande och till ekonomiutskottet för utlåtande.

Motion

I samband med propositionen har utskottet behandlat följande motion:

- åtgärdsmotion AM 44/2021 rd Seppo Eskelinen sd Åtgärdsmotion om att jämka på lagstiftningen om indrivning av skulder från företag.

Utlåtande

Utlåtande har lämnats av

- ekonomiutskottet EkUU 13/2022 rd

Sakkunniga

Utskottet har hört

- lagstiftningsråd Jussi Päivärinne, justitieministeriet
- specialsakkunnig Mirja Kaspianranta, justitieministeriet
- avdelningsdirektör, tingsdomare Marika Siiki, Östra Nylands tingsrätt
- riksfogde Juhani Toukola, Utsökningsverket
- överinspektör Matti Laiho, Regionförvaltningsverket i Södra Finland
- jurist Juha Jokinen, Konkurrens- och konsumentverket
- expert Anmari Brink Pacius, Finlands näringsliv rf
- jurist Lidia Blanco Sequeiros, Finanssiala ry
- jurist Emmi Meriranta, Kuluttajaliitto - Konsumentförbundet ry
- bolagsjurist Maija Karskela, Suomen Perimistoimistojen Liitto ry
- chef för lagstiftningsärenden Tiina Toivonen, Företagarna i Finland rf
- professor Tuula Linna.

Skriftligt yttrande har lämnats av

Betänkande LaUB 2/2022 rd

- arbets- och näringsministeriet
- Norra Finlands rättshjäps- och intressebevakningsdistrikt
- Kivra Ab
- OK Indrivning Ab.

PROPOSITIONEN OCH MOTIONEN

Propositionen

Regeringen föreslår ändringar i lagen om indrivning av fordringar, kreditupplysningslagen, lagen om rättegång i marknadsdomstolen och lagen om betalningsvillkor i kommersiella avtal.

Genom propositionen genomförs föresatsen i statsminister Sanna Marins regeringsprogram att föreskriva maximibelopp för indrivningskostnader för andra fordringar än konsumentfordringar.

I propositionen föreslås för att säkerställa skälighet och enhetlighet en mer detaljerad reglering av indrivningskostnaderna för andra fordringar än konsumentfordringar. Den permanenta lagen innehåller detaljerade bestämmelser om indrivning endast vad gäller konsumentfordringar. Nu föreslås bestämmelser om hurdana och hur många indrivningsåtgärder det får krävas ersättning för vid andra fordringar än konsumentfordringar. Till lagen fogas även bestämmelser om maximibelopp för de kostnader som tas ut för enskilda indrivningsåtgärder och maximibelopp för gäldenärens totalkostnadsansvar samt om tidsgränser för sändande av sådana betalningspåminnelser eller betalningskrav för vilka ersättning krävs av gäldenären för kostnaderna.

Tidsfristen för en betalningspåminnelse som föregår en tratta förlängs från sju till tio dagar, och tiden för protest av tratta förlängs från tio till fjorton dagar. Dessutom föreslås det att den bakre gränsen för tiden för protest av tratta ska fastställas i lag.

I propositionen föreslås dessutom mer flexibla förutsättningar under vilka ett betalningskrav, en tratta eller en betalningspåminnelse före en tratta kan sändas till gäldenären på något annat varaktigt sätt än skriftligen, till exempel elektroniskt. I fråga om lämnande av betalningskrav gäller reformen även konsumentfordringar.

Lagarna avses träda i kraft den 1 maj 2022, då den temporära regleringen av indrivningskostnader för andra än konsumentfordringar upphör att gälla.

Åtgärdsmotionen

I åtgärdsmotionen AM 44/2021 rd föreslås det att lagstiftningen om indrivning av skulder från företag jämkas så att den följer god indrivningssed och inte möjliggör orättvis nytta för indrivningsbyråerna på bekostnad av gäldenärers företag.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmänt

I lagen om indrivning av fordringar (513/1999, nedan indrivningslagen) finns bestämmelser om indrivning av fordringar som förfallit till betalning. Med indrivning avses åtgärder vars syfte är att förmå gäldenären att frivilligt betala en borgenärs fordran som förfallit till betalning. Regleringen i indrivningslagen gäller både indrivning som sköts av borgenären själv och indrivning som sköts av en uppdragstagare för borgenärens räkning.

Indrivningslagen innehåller detaljerade bestämmelser särskilt om indrivning av konsumentfordringar, men på grund av coronapandemin har lagen temporärt fått mer detaljerade bestämmelser än tidigare om indrivning av också andra fordringar, bland annat om maximibeloppen för indrivningskostnaderna (1069/2020 och 539/2021; se LaUB 12/2020 rd och LaUB 8/2021 rd). Syftet har varit att trygga en skälig kostnadsnivå vid indrivning av företagsfordringar och på så sätt underlätta ställningen för företagsgäldenärer som råkat i tillfälliga betalningssvårigheter i det exceptionella coronaläget.

Nu föreslår regeringen att mer detaljerade bestämmelser om indrivningskostnaderna för andra fordringar än konsumentfordringar och om tidsgränserna för indrivning ska tas in permanent i indrivningslagen. Bakgrunden till detta är den föresats i regeringsprogrammet som mer allmänt hänför sig till målet att förhindra överskuldssättning. Samtidigt föreslås det för att främja digitaliseringen bestämmelser om att betalningskrav får lämnas elektroniskt, både vid indrivning av konsumentfordringar och vid indrivning av andra fordringar. I fråga om indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar gäller regleringen också tratta och betalningspåminnelser före en tratta.

Lagutskottet välkomnar att företagsgäldenärernas ställning förbättras genom permanenta ändringar i indrivningslagen. Före de temporära lagändringarna förekom det betydande skillnader i beloppen av indrivningskostnaderna, och kostnaderna kunde uppgå till synnerligen stora belopp. Indrivningskostnaderna har således bidragit till att öka företagsgäldenärernas betalningssvårigheter. Det framgår av propositionen att under de temporära lagarnas giltighetstid (1.1—30.6.2021 och 1.7.2021—30.4.2022) har det varit möjligt att bättre än med den permanenta lagen trygga en skälig kostnadsnivå för indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar.

Sammantaget sett anser utskottet att propositionen behövs och är lämplig. Utskottet tillstyrker lagförslagen, men med anmärkningarna och kompletteringarna nedan.

Indrivningskostnader

Regeringen föreslår bestämmelser om hurdana och hur många indrivningsåtgärder det får krävas ersättning för vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar. Det föreslås också bestämmelser om maximibeloppen för de kostnader som tas ut för enskilda indrivningsåtgärder och maximibeloppen för gäldenärens totalkostnadsansvar.

Betänkande LaUB 2/2022 rd

Under utfrågningen i lagutskottet understödde de sakkunniga i huvudsak de föreslagna bestämmelserna, men vissa av dem ansåg maximibeloppen för indrivningskostnaderna vara för låga. Det noterades också att indrivningskostnaderna delvis rentav har sänkts mer än den nivå som föreskrivs i den temporära lagen.

Utskottet konstaterar att syftet med de temporära lagändringarna var att underlätta ställningen för företagsgäldenärer som råkat i betalningssvårigheter på grund av den exceptionella coronapandemin. Det var motiverat att beakta detta när de temporärt gällande maximibeloppen för indrivningskostnaderna fastställdes. I propositionen är det däremot fråga om permanent reglering för normala förhållanden. Det är därför motiverat att beakta storleken på det kapital som ska drivas in och övriga omständigheter på ett mer heltäckande sätt än i den temporära regleringen. Det görs bland annat genom förslaget om att maximibeloppen för indrivningskostnaderna ska delas in i fyra kategorier i stället för två som i de temporära lagarna.

De föreslagna maximibeloppen för indrivningskostnaderna är också betydligt högre än för konsumentfordringarna, och de kan under vissa förutsättningar också överskridas (se 10 e § 3 mom. och 10 h § 2 mom. i lagförslag 1). Likaså har de totala indrivningskostnaderna höjts med 15 procent i fråga om andra än direkt utsökningsbara fordringar. Förhöjningen är avsedd att täcka de skäliga kostnaderna för eventuella andra behövliga indrivningsåtgärder (RP, s. 28). Också mervärdesskatten på indrivningstjänsten kan tas ut hos gäldenären, om borgenären inte har rätt att dra av mervärdesskatt (10 e § 4 mom. och 10 h § 5 mom. i lagförslag 1).

Mot bakgrund av det som sägs ovan anser utskottet att man utifrån en helhetsbedömning har beaktat också borgenärernas och indrivningsbranschens intressen på ett balanserat sätt i de föreslagna bestämmelserna om indrivningskostnaderna. Utskottet anser således att de föreslagna bestämmelserna är lämpliga och bedömer att maximibeloppen för indrivningskostnaderna ligger på en nivå som möjliggör effektiv indrivning och inte uppmuntrar till betalningsdröjsmål.

Tidsgränser för indrivning

När lagutskottet behandlade den temporära regleringen i indrivningslagen fäste utskottet uppmärksamhet vid bestämmelserna om tidsfristerna för indrivningen i såväl den permanenta som den temporära lagen. Utskottet uttryckte sin oro över tidsfristernas längd i förhållande till leveranssäkerheten och befordringstakten för brevpост. Utskottet förutsatte att de behov av översyn som hänför sig till tidsfristerna bedöms noggrant vid beredningen av den permanenta lagen (LaUB 12/2020 rd, s. 6).

Utifrån den bedömningen föreslås det i propositionen att indrivningslagen får bestämmelser om tidsgränser mellan indrivningsåtgärder vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar. Enligt lagförslaget ska en gräns på tio dagar gälla för nya betalningspåminnelser och betalningskrav som sänts skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. Dessutom föreslås det att tidsfristen för en betalningspåminnelse som föregår en tratta förlängs från sju till tio dagar och att tiden för protest av tratta förlängs från tio till fjorton dagar. Det föreslås också att den bakre gränsen för tiden för protest av tratta ska fastställas i lag.

Betänkande LaUB 2/2022 rd

Lagutskottet tillstyrker de föreslagna ändringarna. Det är viktigt att säkerställa att indrivningsåtgärder inte verkställs med oskäligt korta intervaller och att gäldenären har en tillräckligt lång tid på sig att framställa anmärkningar eller betala innan ytterligare indrivningsåtgärder eventuellt vidtas. De föreslagna förlängningarna är inte heller oskäliga för borgenärerna när man beaktar att det handlar om en förlängning på några dagar.

Ekonomiutskottet har påpekat att propositionen inte tar upp hur mycket betalningstid gäldenären ska ges mellan räkningens eller indrivningsbrevets datum och förfallodag eller från den tidpunkt då gäldenären enligt gällande transportvillkor ska få indrivningsbrevet. Ekonomiutskottet uppmanar lagutskottet att bedöma om bestämmelserna bör preciseras på den punkten (EkUU 13/2022 rd, s. 2 och 3).

Lagutskottet konstaterar att i de föreslagna bestämmelserna räknas tidsfristen för när ett nytt indrivningsbrev eller en ny tratta som medför kostnader tidigast får sändas från det att det föregående indrivningsbrevet sändes. Det är ett klart och tydligt sätt att ange när tidsfristen börjar. Däremot kunde det vara problematiskt att beräkna tidsfristerna från indrivningsbrevets ankomstdag, eftersom det i en tvist kan vara svårt att få bevis på när gäldenären faktiskt har fått ett indrivningsbrev som sänts per post. Indrivningsbyråerna ska också redan med stöd av de nu gällande bestämmelserna iakttä god indrivningssed, inklusive kravet på att gäldenären vid indrivningen inte får orsakas oskäliga eller onödiga kostnader eller onödig olägenhet (4 § i indrivningslagen), och således beakta att gäldenären har en tillräckligt lång betalningstid eller tid för att framställa anmärkningar (se även RP, s. 60).

Också förslaget om att indrivningsbrev får sändas elektroniskt minskar oron kring hur mycket betalningstid gäldenären har efter att ha fått ett brev. Gäldenären får nämligen ett indrivningsbrev snabbare om det sänds via elektroniska kanaler än om det sänds som brevpост.

Mot bakgrund av det som sägs ovan anser lagutskottet att den föreslagna regleringen inte behöver preciseras.

Direkt utsökningsbara fordringar

Vid behandlingen av propositionen i utskottet uppstod det diskussion kring frågan om hur indrivningskostnaderna för andra direkt utsökningsbara fordringar än konsumentfordringar fastställs och hur dessa indrivningskostnader kan drivas in direkt genom utsökning utan särskild verkställighetsgrund. Det sades bland annat att det inte bör föreskrivas om en separat kostnadskategori för indrivningskostnaderna för dessa fordringar på det sätt som föreslås i propositionen, utan att det bör finnas fyra kategorier också för dem, på samma sätt som för indrivningskostnader för fordringar som inte är direkt utsökningsbara. Vidare lyftes det fram att indrivningskostnaderna för direkt utsökningsbara fordringar i sin helhet bör vara direkt utsökningsbara.

Det föreslås att indrivningskostnaderna för andra direkt utsökningsbara fordringar än konsumentfordringar i huvudsak ska jämföras med indrivningskostnaderna i den lägsta kategorin, dvs. kategorin för ett kapital under 500 euro. Dessutom föreslås det att indrivningskostnaderna för fordringarna i fråga ska vara direkt utsökningsbara endast upp till vissa belopp. Om en borgenär har

Betänkande LaUB 2/2022 rd

orsakats indrivningskostnader som överstiger dessa belopp, ska borgenären ansöka om en särskild verkställighetsgrund för dessa kostnader hos domstolen.

Lagutskottet anser det inte motiverat att utifrån kapitalet föreskriva om flera kategorier för indrivningskostnaderna för andra direkt utsökningsbara fordringar än konsumentfordringar. Det är lämpligt att dessa indrivningskostnader jämföras med kostnaderna för den lägsta kategorin, med hänsyn till arten av fordringarna i fråga samt till att indrivningen av dem även i övrigt har underlättats genom att de är direkt utsökningsbara.

Av motsvarande skäl förordar utskottet inte heller att indrivningskostnaderna för direkt utsökningsbara företagsfordringar ska vara direkt utsökningsbara i större utsträckning än i dag. En sådan ändring skulle betyda att man aldrig skulle behöva ansöka om en särskild verkställighetsgrund hos domstolen för indrivningskostnaderna för de fordringarna. Detta kunde öka risken för att indrivningskostnaderna stiger och gäldenärernas ställning försämras.

Den föreslagna lösningen ändrar inte nuläget, och borgenärernas ställning försämras alltså inte jämfört med i dag. Vid beredningen av propositionen utreddes det att det i praktiken inte har gjorts några ansökningar om särskild verkställighetsgrund för indrivningskostnader för direkt utsökningsbara företagsfordringar. I propositionen bedöms det därför att det att nuläget fortsätter inte kommer att leda till att ansökningar om särskild verkställighetsgrund i framtiden görs betydligt oftare än i nuläget (s. 35). Det finns dock skäl att följa situationen. Om ansökningarna om en särskild verkställighetsgrund tvärt emot de bedömningar som nu gjorts ökar avsevärt, är det befogat att bedöma behovet av eventuella fortsatta åtgärder. Det kunde bland annat bli fråga om att se över principerna för fastställande av rättegångskostnaderna.

Elektronisk kommunikation

I samband med den temporära regleringen fäste lagutskottet uppmärksamhet vid de elektroniska sätten att sända indrivningsbrev. Utskottet konstaterade emellertid att det inte i samband med riksdagsbehandlingen av den då aktuella propositionen var möjligt att utvidga sätten att sända en tratta, eftersom en sådan ändring krävde omsorgsfull lagberedning och konsekvensbedömning (LaUB 8/2021 rd, s. 5). Vid beredningen av denna proposition har frågan nu utretts både för konsumentfordringarnas och för företagsfordringarnas del. Man har beslutat föreslå att elektroniska utskickssätt ska möjliggöras i större utsträckning än för närvarande. Samtidigt ska det bättre än förut säkerställas att indrivningsbrev som skickas elektroniskt faktiskt når gäldenären. Vid indrivning av konsumentfordringar förblir brevpост dock fortfarande det huvudsakliga alternativet (se RP, s. 32).

Bland de sakkunniga som utskottet hörde var åsikterna delade om de förslag som gällde indrivning av konsumentfordringar. Utskottet koncentrerar sig därför i det följande på behandlingen av dem.

För konsumentfordringarnas del föreslås det att konsumenten ska ge sitt samtycke, antingen skriftligen eller elektroniskt, innan ett indrivningsbrev kan sändas på ett visst elektroniskt sätt. Samtycket får gälla i högst tolv månader, och det får återtas när som helst (5 § 2 mom. i lagförslag 1). Dessutom föreslås det att den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet tillräckligt

Betänkande LaUB 2/2022 rd

noggrant ska säkerställa att betalningskravet också de facto har nått gäldenären (5 § 4 mom. i lagförslag 1).

I paragrafen föreslås en allmän bestämmelse om skyldigheten att tillräckligt noggrant säkerställa att betalningskravet de facto har nått gäldenären, och det framgår först av detaljmotiveringen vad detta innebär i fråga om olika de elektroniska utskickssätten. Ur praktisk synvinkel är den här regleringsmetoden inte nödvändigtvis tydligast eller lättast att tillämpa. Målet att täcka in olika redan befintliga och framtida elektroniska kanaler på ett teknikneutralt sätt talar dock för bestämmelserna. Närmare bestämmelser på lagnivå skulle också göra regleringen ytterst detaljerad.

Av detaljmotiveringen framgår bland annat att det i fråga om elektroniska postlådor och e-fakturer via banker krävs att konsumenten har gett sitt samtycke till att betalningskrav sänds via just den kanalen. Utöver det behöver det dock inte på något annat sätt säkerställas att betalningskravet når fram (se RP, s. 53). Däremot krävs det om e-post eller till exempel en personlig kundmapp används att konsumenten, förutom att ge särskilt samtycke, separat bekräftar att han eller hon har fått betalningskravet, om inte konsumenten samtidigt via någon annan kanal, till exempel genom ett textmeddelande, underrättas om att ett indrivningsbrev till gäldenären har sänts elektroniskt.

En del av de sakkunniga som utskottet hörde ansåg att regleringen bör vara mer tillåtande än vad som nu föreslås och bland annat möjliggöra att en elektronisk postlåda kan jämföras med brevpост. Också förslaget om att konsumentens samtycke ska gälla en viss tid fick kritik. Å andra sidan ansåg en del att regleringen borde vara striktare än vad regeringen föreslår. Till exempel borde man kräva att ett allmänt elektroniskt utskickssätt används eller att en särskild mottagningskvitivering fås av konsumenten på ett betalningskrav som sänts elektroniskt.

Också ekonomiutskottet har föreslagit att lagutskottet ska överväga om särskilt bestämmelserna om hur indrivningsbrev som gäller konsumentfordringar ska skickas bör preciseras för att säkerställa tillgången till information med beaktande av behoven hos olika konsumentgrupper (EkUU 13/2022 rd, s. 3 och 4). Om en precisering av bestämmelserna är lagstiftningstekniskt problematisk, bör man enligt ekonomiutskottet bedöma behovet av att förutsätta att betalningskravet sänds till konsumenten per brevpост innan rättslig indrivning enligt 6 § inleds.

Lagutskottet välkomnar i princip de ökade möjligheterna att använda elektroniska utskickssätt vid indrivning av fordringar. Från rättssäkerhetssynpunkt är det dock befogat att i detta hänseende vara försiktigare när det handlar om indrivning av konsumentfordringar än när det gäller företagsfordringar. Regleringen bör också vara strängare, med beaktande av att det är fråga om indrivning av en fordran hos en konsument och att den frivilliga indrivningen följs av rättslig indrivning.

Från rättssäkerhetssynpunkt är det motiverat att förutsätta gäldenärens samtycke till att betalningskrav lämnas elektroniskt. Utskottet betonar att gäldenärens samtycke alltid ska ges skriftligt eller elektroniskt och att det ska ges separat och frivilligt. En konsument får inte pressas till att övergå från att använda brevpост till något elektroniskt sätt eller till att välja något visst elektroniskt sätt. Konsumenten får inte heller ges bilden att brevpост inte är ett tillgängligt alternativ eller att endast ett visst elektroniskt sätt är det enda sättet som får användas (se RP, s. 52).

Betänkande LaUB 2/2022 rd

Rättssäkerhetsaspekter talar också för att samtycket ska ges för viss tid. För tydlighetens skull konstaterar utskottet att när tidsfristen för samtycket har löpt ut, ska samtycke ges på nytt på det sätt som avses i den föreslagna regleringen. Således kan konsumentens samtycke inte förnyas till exempel på den grunden att konsumenten inte särskilt har reagerat på eller motsatt sig att man fortsätter att använda det elektroniska sättet och att samtycket förnyas. I en sådan situation ger konsumenten över huvud taget inte sitt samtycke till att betalningskrav fortfarande får sändas elektroniskt. Det framgår också av propositionen att ett betalningskrav inte får lämnas på något annat varaktigt sätt med stöd av gäldenärens tysta eller muntliga samtycke (se RP, s. 51). Dessutom konstateras det att samtycket ska ges separat och inte till exempel som en del av övriga avtalsvillkor (se RP, s. 31).

Till den del det är fråga om att endast ett ”allmänt” elektroniskt utskickssätt bör godkännas som elektroniskt utskickssätt vid indrivning av konsumentfordringar anser utskottet att de skulle vara svårt att definiera detta i bestämmelsen på grund av att uttrycket är oklart. Utskottet konstaterar också att trots att ett krav på separat mottagningskvittering vore det säkraste sättet att försäkra sig om att gäldenären faktiskt har fått indrivningsbrevet, ställs inget sådant krav i fråga om brevpост. Det är inte heller motiverat att kräva att minst ett betalningskrav ska lämnas med brevpост innan rättslig indrivning inleds, eftersom det inte främjar målet att öka användningen av elektroniska utskickssätt.

Utskottet anser med stöd av det som sägs ovan och med beaktande av de olika åsikter om elektroniskt sändande av betalningskrav vid indrivning av konsumentfordringar som framkommit vid utskottsbehandlingen att förslaget i propositionen är en kompromiss, där man på ett balanserat sätt har lyckats beakta både syftet att främja digitaliseringen och de rättssäkerhetsaspekter som gäller gäldenären. Utskottet har således stannat för att stödja förslaget i propositionen och förordar varken en flexiblare eller en striktare reglering. Man bör dock i fortsättningen noggrant följa hur regleringen fungerar och dess konsekvenser, och eventuella behov av översyn bör bedömas i ljuset av de erfarenheter som fås.

Vid utskottsbehandlingen uppstod det också diskussion om hur närstående vid behov, till exempel vid sjukdomsfall, får information om betalningskrav som sänts via elektroniska kanaler. Här konstaterar utskottet att gäldenären enligt situationen har tillgång till olika förfaranden för att ordna indrivning och sköta sina övriga ekonomiska angelägenheter. Gäldenären kan till exempel ge en närstående en fullmakt som ger denne åtkomst till de elektroniska kanaler som gäldenären använder. Gäldenären kan också göra en intressebevakningsfullmakt för den händelse att han eller hon i framtiden inte själv kan sköta sina ärenden. Intressebevakningsfullmakten träder i kraft när förmyndarmyndigheten har fastställt fullmakten i enlighet med lagen om intressebevakningsfullmakt (648/2007). En sista utväg är att förordna en intressebevakare enligt lagen om förmyndarverksamhet (442/1999). Enligt den lagen får en intressebevakare under vissa förutsättningar förordnas för en myndig person som saknar förmåga att sköta sina ekonomiska angelägenheter. Om det krävs ett snabbt avgörande för att skydda den som är i behov av intressebevakning, kan domstolen ge ett interimistiskt förordnande i ett ärende som gäller förordnande av intressebevakare.

I den föreslagna regleringen har man beaktat en intressebevakares rätt att på begäran få de betalningskrav som gäller gäldenären skriftligen eller på något annat varaktigt sätt (5 § 5 mom. i lagförslag 1). Utskottet anser att detta är motiverat och nödvändigt, men anser att det mot bakgrund

Betänkande LaUB 2/2022 rd

av det som sagts ovan är befogat att i regleringen också beakta de situationer där gäldenären har gjort en intressebevakningsfullmakt. Utskottet föreslår därför att bestämmelsen kompletteras på det sätt som beskrivs närmare nedan.

Ikraftträdande

De temporära ändringarna i indrivningslagen gäller i huvudsak till och med den 30 april 2022. Syftet med propositionen är således att de permanenta ändringar som föreslås i indrivningslagen ska träda i kraft den 1 maj 2022. Utskottet understöder detta eftersom den mer detaljerade regleringen om indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar då förblir i kraft utan avbrott och man inte kortvarigt behöver återgå till att tillämpa bestämmelserna i den permanenta lagen.

Åtgärdsmotion AM 44/2021 rd

I åtgärdsmotionen är det fråga om att jämka lagstiftningen om indrivning av skulder från företag. I motionen hänvisas det bland annat till regeringsprogrammets föresats om att fastställa maximibelopp för indrivningskostnader för andra fordringar än konsumentfordringar. De ändringar av indrivningslagen som föreslås i propositionen handlar om att jämka lagstiftningen om indrivning av skulder från företag bland annat genom att fastställa maximibelopp för indrivningskostnaderna. Propositionen genomför således de åtgärder som anges i motionen. Lagutskottet föreslår därför att åtgärdsmotionen förkastas.

DETALJMOTIVERING

1. Lagen om ändring av lagen om indrivning av fordringar

5§. Betalningskrav när en konsumentfordran drivs in. I 5 mom. föreskrivs det om en intressebevakares rätt att på begäran få de betalningskrav som gäller en gäldenär skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. Med hänvisning till sina överväganden ovan föreslår lagutskottet att momentet kompletteras för att förbättra närståendes rätt att få information, så att även en i lagen om intressebevakningsfullmakt avsedd fullmäktig som företräder en myndig gäldenär i dennes ekonomiska angelägenheter har samma rätt. Inte heller hos en sådan fullmäktig får det tas ut någon separat ersättning för att sända betalningskrav.

För tydlighetens skull betonar utskottet att en intressebevakares eller en ovan avsedd fullmäktiges begäran till en indrivningsbyrå inte omfattas av de krav som anges i 5 § 2—4 mom. i lagförslag 1 (se RP, s. 54).

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser. Enligt propositionen ska de föreslagna lagarna tillämpas på de indrivningsåtgärder som vidtas medan lagarna är i kraft (s. 66). En indrivningsaktör får således för indrivningsåtgärder som vidtagits under de temporära lagarna ta ut indrivningskostnader enligt de lagar som gällde då. För tydlighetens skull konstaterar lagutskottet att om indrivningsåtgärderna och därmed också indrivningskostnaderna fördelas över flera perioder, till exempel så att en del av indrivningsåtgärderna har vidtagits innan den nu föreslagna la-

Betänkande LaUB 2/2022 rd

gen trätt i kraft och en del vidtas efter lagens ikraftträdande, tillämpas de nu föreslagna bestämmelserna i 10 h § på gäldenärens totala kostnadsansvar.

FÖRSLAG TILL BESLUT

Lagutskottets förslag till beslut:

Riksdagen godkänner lagförslag 2—4 i proposition RP 241/2021 rd utan ändringar.

Riksdagen godkänner lagförslag 1 i proposition RP 241/2021 rd med ändringar. (Utskottets ändringsförslag)

Riksdagen förkastar åtgärdsmotion AM 44/2021 rd.

Utskottets ändringsförslag

1.

Lag

om ändring av lagen om indrivning av fordringar

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om indrivning av fordringar (513/1999) 5 §, rubriken för 5 a §, 6 § 1 mom., 7 §, 10 § 3 mom., 10 a § 1 mom. 1 punkten, 10 e och 10 f § och 13 § 2 mom., sådana de lyder i lag 31/2013, samt

fogas till lagen nya 5 b och 10 g–10 j § som följer:

5 §

Betalningskrav när en konsumentfordran drivs in

Den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet ska, vid indrivning av en konsumentfordran för någon annans räkning eller indrivning av en konsumentfordran som enbart i indrivningssyfte överförs till den som bedriver indrivningsverksamhet, ge eller sända gäldenären ett betalningskrav. Ett betalningskrav får inte ges eller sändas förrän gäldenären efter det att fordran förfallit till betalning har påmint om fordran och det har gått minst 14 dagar från det att betalningspåminnelsen lades fram eller sändes.

Betänkande LaUB 2/2022 rd

Ett betalningskrav ska vara skriftligt. Det får dock lämnas till gäldenären också på något annat varaktigt sätt, om gäldenären separat skriftligen eller elektroniskt har gett sitt samtycke till att betalningskrav får lämnas på det sättet. Samtycke kan ges antingen till den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet eller till borgenären. Samtycket får gälla i högst 12 månader och gäldenären har rätt att när som helst återta sitt samtycke. Av samtycket ska framgå åtminstone

- 1) vilket varaktigt sätt att lämna betalningskrav som kan användas,
- 2) den aktör som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet som har rätt att använda ett sådant varaktigt sätt att lämna betalningskrav som avses i 1 punkten,
- 3) vilken fordran eller vilka fordringar samtycket gäller,
- 4) datum för när samtycke gavs och samtyckets giltighetstid.

Utöver vad som föreskrivs i 2 mom. får betalningskravet lämnas till gäldenären på något annat varaktigt sätt också om gäldenären efter det att fordran har förfallit till betalning uttryckligen har godkänt att meddelanden om fordran lämnas på detta sätt.

När ett betalningskrav lämnas till gäldenären på något annat varaktigt sätt ska den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet tillräckligt noggrant säkerställa att betalningskravet de facto har nått gäldenären.

Om det för en gäldenär som uppnått myndighetsåldern har förordnats en intressebevakare för att sköta gäldenärens egendom och ekonomiska angelägenheter på det sätt som föreskrivs i lagen om förmyndarverksamhet (442/1999), har även intressebevakaren rätt att på begäran få de betalningskrav som gäller gäldenären skriftligen eller på något annat varaktigt sätt. **Samma rätt har en i lagen om intressebevakningsfullmakt (648/2007) avsedd fullmäktig som företräder en myndig gäldenär i dennes ekonomiska angelägenheter.** För sändande av betalningskrav till intressebevakaren **eller den fullmäktige** får ingen separat ersättning tas ut.

5 a §

Innehållet i ett betalningskrav när en konsumentfordran drivs in

5 b §

Betalningskravet och dess innehåll vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar

Den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet ska, vid indrivning av en annan fordran än en konsumentfordran för någon annans räkning eller indrivning av en annan fordran än en konsumentfordran som enbart i indrivningssyfte överförs till den som bedriver indrivningsverksamhet, ge eller sända gäldenären ett betalningskrav.

Ett betalningskrav ska vara skriftligt. Det får dock lämnas till gäldenären också på något annat varaktigt sätt, om gäldenären uttryckligen har samtyckt till att betalningskrav får lämnas på detta sätt. Samtycke kan ges antingen till den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet eller till borgenären. Om samtycket gäller flera fordringar, ska gäldenären vid lämnandet av samtycket utöver det varaktiga sätt som ska användas även uppge vilka fordringar samtycket gäller samt samtyckets giltighetstid. Gäldenären har rätt att när som helst återta sitt samtycke. Om gäldenären inte har gett sitt samtycke eller har återtagit det, får ett betalningskrav dock sändas till gäldenären på något annat varaktigt sätt, om ett sådant sätt under skuldförhållandets lopp etablerat an-

Betänkande LaUB 2/2022 rd

vänts för att lämna meddelanden mellan borgenären och gäldenären, och gäldenären inte har meddelat en önskan om att betalningskrav ska lämnas skriftligen.

När ett betalningskrav lämnas till gäldenären på något annat varaktigt sätt ska den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet tillräckligt noggrant säkerställa att betalningskravet de facto har nått gäldenären.

Betalningskravet ska innehålla åtminstone de uppgifter som avses i 5 a § 1, 3 och 4 mom.

6 §

Sådant krav på betalning av en konsumentfordran som framställs i domstol

Den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet får, vid indrivning av en konsumentfordran för någon annans räkning eller indrivning av en konsumentfordran som enbart i indrivningssyfte överförs till den som bedriver indrivningsverksamhet, inte i domstol kräva att fordran betalas förrän ett betalningskrav enligt 5 § har getts eller sänts och de tider för betalning av fordran och framställning av anmärkningar som nämnts i kravet löpt ut. Om ett betalningskrav har lämnats till en gäldenär på något annat varaktigt sätt, får i domstol inte krävas att fordran betalas innan den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet tillräckligt noggrant har säkerställt att betalningskravet de facto har nått gäldenären.

— — — — —

7 §

Användning av tratta

En betalningsuppsmaning där betalning krävs inom en viss tid vid äventyr att en underlåtelse att iaktta uppsmaningen offentliggörs eller antecknas i kreditupplysningsregistret (*tratta*) får användas endast för indrivning av en klar och ostridig fordran som förfallit till betalning. Vid tillämpningen av denna paragraf betraktas en direkt utsökningsbar fordran som ostridig, om inte gäldenären har anfört grundbesvär eller utnyttjat något annat därmed jämförbart rättsmedel.

En tratta får inte användas för att driva in en konsumentfordran.

En tratta får inte sändas förrän gäldenären har getts eller sänts en betalningspåminnelse, där det uppställts en tidsfrist på minst 10 dagar för betalning av fordran eller för framställning av anmärkningar om fordran, och tidsfristen har löpt ut.

En tratta och en betalningspåminnelse enligt 3 mom. ska vara skriftliga. En tratta och en betalningspåminnelse får dock lämnas till gäldenären också på något annat varaktigt sätt, om gäldenären uttryckligen har samtyckt till att de får lämnas på det sättet. Samtycke kan ges antingen till den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet eller till borgenären. Om samtycket gäller flera fordringar, ska gäldenären vid lämnandet av samtycket utöver det varaktiga sätt som ska användas uppge vilka fordringar samtycket gäller samt samtyckets giltighetstid. Gäldenären har rätt att när som helst återta sitt samtycke. Om gäldenären inte har gett sitt samtycke eller har återtagit det, får en betalningspåminnelse dock sändas till gäldenären på något annat varaktigt sätt, om ett sådant sätt under skuldförhållandets lopp etablerat använts för att lämna meddelanden mellan borgenären och gäldenären, och gäldenären inte har meddelat en önskan om att betalningspåminnelserna ska lämnas skriftligen.

Betänkande LaUB 2/2022 rd

När en tratta eller en i 3 mom. avsedd betalningspåminnelse lämnas på något annat varaktigt sätt ska avsändaren tillräckligt noggrant säkerställa att trattan eller betalningspåminnelsen de facto har nått gäldenären.

En tratta får offentliggöras eller anmälas för anteckning i kreditupplysningsregistret tidigast 14 dagar efter det att den sänts. En tratta får inte offentliggöras eller anmälas för anteckning i kreditupplysningsregistret senare än 60 dagar efter det att den sänts, om det inte skriftligen eller elektroniskt har avtalats något annat mellan borgenären eller den som borgenären överlätit indrivningen till och gäldenären.

En vägran att betala en tratta får inte styrkas genom en offentlig myndighetsförrättning.

10 §

Ersättning för indrivningskostnader

Gäldenären är dock inte skyldig att ersätta indrivningskostnaderna, om borgenären eller uppdragstagaren har förfarit i strid med 4, 4 b, 4 c eller 7 § eller om den som yrkesmässigt bedriver indrivningsverksamhet inte har uppfyllt förpliktelseerna enligt 5 och 5 a eller 5 b §, utom i det fall att det klandervärda i förfarandet eller underlåtelsen kan anses vara ringa.

10 a §

Maximibelopp för indrivningskostnader i samband med konsumentfordringar

Vid indrivning av en konsumentfordran får det av gäldenären krävas följande belopp för indrivningsåtgärder som nämns i detta moment:

- 1) en skriftlig eller på annat varaktigt sätt lämnad betalningspåminnelse, högst 5 euro,
-

10 e §

Maximibelopp för indrivningskostnader i samband med andra fordringar än konsumentfordringar

Vid indrivning av en annan fordran än en konsumentfordran får det av gäldenären krävas följande belopp för indrivningsåtgärder som avses i detta moment:

- 1) en skriftlig eller på annat varaktigt sätt lämnad betalningspåminnelse, högst 12 euro,
- 2) ett betalningskrav som avses i 5 b §, högst
 - a) 50 euro, om fordrans kapital uppgår till högst 500 euro,
 - b) 70 euro, om fordrans kapital överstiger 500 euro, men uppgår till högst 2 500 euro,
 - c) 90 euro, om fordrans kapital överstiger 2 500 euro, men uppgår till högst 10 000 euro,
 - d) 110 euro, om fordrans kapital överstiger 10 000 euro,
 - e) 50 euro, om fordran är direkt utsökningsbar,
- 3) hälften av det belopp som anges i 2 punkten, om det är fråga om ett nytt betalningskrav på samma fordran,

Betänkande LaUB 2/2022 rd

4) ett betalningskrav enligt 5 b §, högst 12 euro, om fordran drivs in av någon som bedriver indrivningsverksamhet i enlighet med 2 § 1 mom. 2 eller 3 punkten i lagen om registrering av aktörer som bedriver indrivningsverksamhet,

5) förlängning av betalningstiden på gäldenärens begäran, högst 10 euro,

6) en skriftlig eller på något annat varaktigt sätt framställd betalningsplan som omfattar hela den återstående fordran och som utarbetats tillsammans med gäldenären, högst

a) 30 euro, om fordrans kapital uppgår till högst 500 euro eller betalningsplanen omfattar högst fyra poster,

b) 45 euro, om fordrans kapital överstiger 500 euro, men uppgår till högst 2 500 euro och betalningsplanen omfattar mer än fyra poster,

c) 60 euro, om fordrans kapital överstiger 2 500 euro, men uppgår till högst 10 000 euro och betalningsplanen omfattar mer än fyra poster,

d) 75 euro, om fordrans kapital överstiger 10 000 euro och betalningsplanen omfattar mer än fyra poster,

e) utöver de belopp som anges i underpunkterna a–d, 5 euro per betalningspost från och med den sjunde betalningsposten, om det i betalningsplanen avtalats om mer än sex betalningsposter,

f) 30 euro, om fordran är direkt utsökningsbar,

7) för kostnader för användning av tratta, högst

a) 110 euro, om fordrans kapital uppgår till högst 500 euro,

b) 125 euro, om fordrans kapital överstiger 500 euro, men uppgår till högst 2 500 euro,

c) 140 euro, om fordrans kapital överstiger 2 500 euro, men uppgår till högst 10 000 euro,

d) 155 euro, om fordrans kapital överstiger 10 000 euro,

e) 110 euro, om fordran är direkt utsökningsbar,

8) en betalningsuppsmaning som lämnats för skapande av ett antagande som avses i 2 kap. 3 § 2 mom. 3 punkten i konkurslagen (120/2004), högst 100 euro, samt de faktiska kostnaderna för bevislig delgivning av betalningsuppsmaningen.

För andra betalningspåminnelser än sådana som avses i 1 mom. 1 punkten får de faktiska kostnader som påminnelsen medfört krävas. Kostnaderna får tas ut enligt de genomsnittliga faktiska kostnaderna för det slag av påminnelser som använts.

De faktiska indrivningskostnaderna får krävas av gäldenären, om indrivningen har förutsatt en exceptionellt stor arbetsinsats och därför medfört andra indrivningskostnader än sådana som anges i 1 mom. eller kostnader som överstiger de maximibelopp som föreskrivs i det momentet. I sådana fall ska de indrivningskostnader som krävs och grunderna för dem specificeras för gäldenären och denne ska upplysas om att beloppet är större än de maximibelopp som annars ska iakttas. Maximibeloppen får emellertid inte överskridas om indrivningen gäller en direkt utsökningsbar fordran.

Om borgenären inte får dra av mervärdesskatt i sin beskattning, får det av gäldenären utöver maximibeloppen krävas ett belopp som motsvarar mervärdesskatten.

10 f §

Tidsgränser för indrivningsåtgärder i samband med andra fordringar än konsumentfordringar

För en ny betalningspåminnelse som avses i 10 e § 1 mom. 1 punkten eller ett nytt betalningskrav som avses i 2–4 punkten i det momentet får indrivningskostnader krävas av gäldenären en-

Betänkande LaUB 2/2022 rd

dast om det har gått minst 10 dagar sedan den föregående påminnelsen eller det föregående kravet avsändes.

För en i 10 e § 1 mom. 5 punkten avsedd förlängning av betalningstiden får indrivningskostnader krävas av gäldenären endast om betalningstiden förlängs med minst 14 dagar.

10 g §

Maximiantal indrivningsåtgärder som berättigar till kostnadsersättning vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar

Vid indrivning av en och samma fordran som inte är konsumentfordran får indrivningskostnader krävas av gäldenären för högst två sådana betalningskrav som avses i 5 b §, för högst en tratta och för högst en betalningsuppsmaning som avses i 10 e § 1 mom. 8 punkten. Om indrivningen av en fordran sker med tratta, får gäldenären dock avkrävas indrivningskostnader för endast ett i detta moment avsett betalningskrav.

Vid indrivning av en och samma fordran som inte är konsumentfordran får det av gäldenären krävas indrivningskostnader för högst en betalningsplan som avses i 10 e § 1 mom. 6 punkten. Gäldenären får dock avkrävas indrivningskostnader för högst två betalningsplaner, om kapitalet på fordran som ska drivas in överstiger 500 euro.

Indrivningskostnader får krävas av gäldenären för fler betalningskrav, betalningsplaner, trattor och i 10 e § 1 mom. 8 punkten avsedda betalningsuppsmaningar än vad som föreskrivs i 1 och 2 mom., om det funnits särskild anledning till att flera indrivningsåtgärder vidtagits och indrivningsåtgärderna inte kan anses oproportionerliga med beaktande särskilt av fordrans kapital. I sådana fall ska de indrivningsåtgärder som vidtagits specificeras för gäldenären och denne ska samtidigt upplysas om varför det funnits särskild anledning till indrivningsåtgärderna.

10 h §

Gäldenärens totalkostnadsansvar vid indrivning av andra fordringar än konsumentfordringar

För indrivningen av en och samma fordran som inte är konsumentfordran får det av gäldenären som indrivningskostnader krävas högst följande belopp:

- 1) 250 euro, om fordrans kapital uppgår till högst 500 euro,
- 2) 470 euro, om fordrans kapital överstiger 500 euro, men uppgår till högst 2 500 euro,
- 3) 550 euro, om fordrans kapital överstiger 2 500 euro, men uppgår till högst 10 000 euro,
- 4) 620 euro, om fordrans kapital överstiger 10 000 euro.

Av gäldenären får vid indrivning av fordran som inte är direkt utsökningsbar de faktiska indrivningskostnaderna krävas till ett belopp som överskrider vad som föreskrivs i 1 mom., om indrivningen har varit exceptionellt svår och indrivningsåtgärderna inte kan anses oproportionerliga med beaktande särskilt av fordrans kapital. I sådana fall ska de indrivningskostnader som krävs och grunderna för dem specificeras för gäldenären och denne ska samtidigt upplysas om varför kostnaderna överskrider det maximibelopp för totalkostnadsansvaret som annars ska iakttas.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om maximikostnader begränsar inte borgenärens rätt att ta ut standardersättning enligt 10 i §.

För indrivningen av en annan direkt utsökningsbar fordran än en konsumentfordran får det av gäldenären krävas indrivningskostnader till ett belopp av sammanlagt högst 214 euro eller om en

Betänkande LaUB 2/2022 rd

sådan betalningsuppsmaning som avses i 10 e § 1 mom. 8 punkten har använts för indrivningskostnader krävas till ett belopp av sammanlagt högst 314 euro. Indrivningskostnaderna är direkt ut-
sökkningsbara till den del som föreskrivs i 10 j § 2–4 mom.

Om borgenären inte får dra av mervärdesskatt i sin beskattning, får det av gäldenären utöver vad som föreskrivs i 1, 2 och 4 mom. krävas ett belopp som motsvarar mervärdesskatten.

10 i §

Standardsättning för indrivningskostnader

Om en betalning som avses i 1 § i lagen om betalningsvillkor i kommersiella avtal (30/2013) är försenad så att borgenären har rätt till dröjsmålsränta, har borgenären rätt att av gäldenären få 40 euro som standardsättning för indrivningskostnaderna. Borgenären har då rätt till ersättning för de indrivningskostnader som avses i 10 § endast till den del deras belopp överstiger standardsättningen.

10 j §

Direkt utsökkningsbara indrivningskostnader

Om indrivningen gäller en konsumentfordran som är direkt utsökkningsbar, är också de kostnader som borgenären orsakas av indrivningen av fordran direkt utsökkningsbara.

Om indrivningen gäller någon annan direkt utsökkningsbar fordran än en konsumentfordran, är borgenärens kostnader för indrivningen av fordran direkt utsökkningsbara till den del kostnaderna inte överstiger

1) 40 euro för varje försenad betalningspost, om fordran består av sådana betalningar som avses i 10 i §,

2) de maximibelopp för indrivningskostnader för en direkt utsökkningsbar konsumentfordring som anges i 10 a § 1 mom., med undantag för 1 och 5 punkten i momentet, i stället för vilka 10 e § 1 mom. 1 och 4 punkten ska tillämpas, om det är fråga om någon annan fordran än en sådan som avses i 1 punkten.

Indrivningskostnaderna är dock med stöd av 2 mom. 2 punkten direkt utsökkningsbara upp till sammanlagt högst 65 euro.

Om borgenären inte får dra av mervärdesskatt i sin beskattning, får av gäldenären utöver de maximibelopp som avses i 2 och 3 mom. krävas ett belopp som motsvarar mervärdesskatten. Även det belopp som motsvarar mervärdesskatten är direkt utsökkningsbart om själva indrivningskostnaden är direkt utsökkningsbar.

13 §

Tvångsmedel

En näringsidkare som bryter mot bestämmelserna i 4, 4 a, 4 b, 5 b eller 7 § när näringsidkaren av en annan näringsidkare driver in en sådan fordran som uppstått i näringsverksamhet, kan för-

Betänkande LaUB 2/2022 rd

bjudas att fortsätta eller att upprepa ett sådant förfarande. Förbudet ska förenas med vite, om det inte är obehövligt av särskilda skäl.

— — — — —

Denna lag träder i kraft den 20 .

På en betalningspåminnelse som avses i det 7 § 3 mom. som gällde vid ikraftträdandet av denna lag och som har getts eller sänts till gäldenären före ikraftträdandet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

På en tratta som avses i den 7 § som gällde vid ikraftträdandet av denna lag och som har sänts till gäldenären före ikraftträdandet tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet. En tratta som sänts före ikraftträdandet av denna lag får dock offentliggöras eller anmälas för anteckning i kreditupplysningsregistret först 21 dagar efter det att trattan sänts.

Vid tillämpning av 10 e § 1 mom. 3 punkten beaktas även betalningskrav som lämnats gäldenären för indrivning av samma fordran före ikraftträdandet av denna lag.

Om en ny betalningspåminnelse eller ett nytt betalningskrav som avses i 10 f § 1 mom. har sänts till gäldenären före ikraftträdandet av denna lag, får indrivningskostnader för betalningspåminnelsen eller betalningskravet krävas av gäldenären endast om det har gått minst sju dagar sedan den föregående påminnelsen eller det föregående kravet avsändes.

Vid beräkningen av det maximiantal indrivningsåtgärder som avses i 10 g § beaktas inte det till kostnadsersättning berättigande antal indrivningsåtgärder som vidtagits före den 1 januari 2021.

Vid uträkning av beloppet för de maximikostnader som avses i 10 h § beaktas inte kostnaderna för de indrivningsåtgärder som verkställts före den 1 januari 2021.

Om en direkt utsökningsbar fordran har drivits in före ikraftträdandet av denna lag, är de indrivningskostnader som uppstått direkt utsökningsbara enligt de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

— — — — —

2.

Lag

om ändring av 24 § i kreditupplysningslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i kreditupplysningslagen (527/2007) 24 § 1 mom. 7 punkten som följer:

Betänkande LaUB 2/2022 rd

24 §

Uppgifter om företags betalningsstörningar samt kompletterande uppgifter

Som *uppgifter om ett företags betalningsstörningar* får i ett kreditupplysningsregister registreras:

7) uppgift om en borgenärs betalningsuppgift med anledning av en ostridig fordran som förfallit till betalning; uppgiften kan registreras 14 dagar från det att betalningsuppgiften har sänts till gäldenären med uppgift om att betalningsuppgiften offentliggörs eller antecknas i registret. Uppgiften får inte registreras senare än 60 dagar efter det att betalningsuppgiften har sänts, om det inte skriftligen eller elektroniskt har avtalats något annat mellan borgenären eller den som borgenären överlåtit indrivningen till och gäldenären.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På en betalningsuppgift som avses i den 24 § 1 mom. 7 punkt som gällde vid ikraftträdandet av denna lag och som har sänts till gäldenären före ikraftträdandet, kan uppgiften om en borgenärs betalningsuppgift med anledning av en ostridig fordran som förfallit till betalning registreras i kreditupplysningsregistret först 21 dagar från det att betalningsuppgiften har sänts.

3.

Lag

om ändring av 5 kap. 2 § i lagen om rättegång i marknadsdomstolen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om rättegång i marknadsdomstolen (100/2013) 5 kap. 2 § 1 mom. 3 punkten, sådan den lyder i lag 568/2020, som följer:

Betänkande LaUB 2/2022 rd

5 kap.

Handläggning av marknadsrättsliga ärenden

2 §

Vem som har rätt att väcka ett ärende

Ansökan enligt 1 § får göras av

3) konsumentombudsmannen och den näringsidkare eller annan person mot vilken konsumentombudsmannens förbud riktas i ärenden som avses i 13 § 1 mom. i lagen om indrivning av fordringar och, i ärenden som avses i 2 mom. i den paragrafen, den näringsidkare som ett förfarande som strider mot 4, 4 a, 4 b, 5 b eller 7 § i den lagen riktas mot samt en registrerad förening som bevakar näringsidkarnas intressen,

Denna lag träder i kraft den 20 .

4.

Lag

om ändring av 8 § i lagen om betalningsvillkor i kommersiella avtal

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen om betalningsvillkor i kommersiella avtal (30/2013) 8 § 3 mom. som följer:

8 §

Avtalsvillkor om dröjsmålsränta och indrivningskostnader som är utan verkan

Avtalsvillkor enligt vilka borgenären inte har rätt till ersättning för indrivningskostnader i enlighet med 10 och 10 i § i lagen om indrivning av fordringar (513/1999) är utan verkan, om det inte finns grundad anledning till att använda ett sådant villkor.

Betänkande LaUB 2/2022 rd

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors 17.3.2022

I den avgörande behandlingen deltog

ordförande Leena Meri saf
medlem Eeva-Johanna Eloranta sd
medlem Hanna Huttunen cent
medlem Saara Hyrkkö gröna
medlem Marko Kilpi saml
medlem Matias Mäkynen sd
medlem Jouni Ovaska cent
medlem Mari Rantanen saf
medlem Suldaan Said Ahmed vänst
medlem Mirka Soinikoski gröna
medlem Paula Werning sd
ersättare Kari Tolvanen saml.

Sekreterare var

utskottsråd Marja Tuokila.